DE WATERSNOOD IN ONS LAND

Loeiend giert de Noordwester storm... Zwaar beukt de golfslag van Noord- en Zuiderzee de duinen en dijken, die ons laaggelegen, eens aan de zee ontroofde land, beschermen....

Onheilspellend tampt de zware stormklok met sonore galmen boven het loeien van den orkaan uit, de bevolking van de bedreigde streken kond doende, dat hun huis en erf, hun have en goed, en zijzelf gevaar loopen.

Hooger en hooger steigt het door den vliegenden storm opgezwiepte water; woester en woester beuken de nijdige wit-bekuifde golven de dijken, waarop de in den strijd met wind en water geharde Hollander te turen staat in den donkeren, zwarten nacht naar de aanstormende zee en den donkeren, dreigenden hemel....

't Is zijn doodsvijand, de zee, die wederom een aanval waagt op wat haar eens, lang geleden, door hem ontnomen werd. Als een helsche, woedende furie gaat zij te keer, gesteund en opgezweept door haar makker, den wind, die met een ongekende hevigheid uit het grauwe Noord-Westen komt aangebulderd...

Maar koen en onversaagd staat de fiere Hollander, bekend om zijn eeuwigen strijd tegen de woedende kracht van de ontketende elementen: wind en water, niet willend en niet kunnend opgeven dien reuzen-strijd, die een strijd is van leven op dood. Want die worsteling opgeven, beteekent zijn land en zijn vee, zijn leven prijsgeven aan zijn doodsvijand.

En zoo blijft het een eeuwig-durende strijd tusschen natuur en mensch: de mensch ontnam de zee het land, de zee tracht het wederom te heroveren. En beiden weten van geen toegeven, van geen pardon. Tot de mensch voor een oogenblik wijken moet en het woeste water zijn verloren gebied voor een wijle herneemt, rampspoed en ellende brengend aan de streken, die het overstroomt.....

Groot en ontzettend is de ellende, teweeggebracht door het woedende water, dat als een stortvloed op verschillende plaatsen de lage landen is binnengedrongen, de menschen in hun rust komend opschrikken.

De berichten in de couranten verhaalden ons reeds van de menschenlevens, die te betreuren zijn; van de honderden stuks vee, die ellendig in de ondergeloopen stallen zijn omgekomen, en van de groote materieele schade die overal is aangebracht.

Het was, in de geteisterde streken, een ware exodus van menschen, die hun hebben en houden in veiligheid trachtten te brengen naar hooger gelegen plaatsen. Het was, evenals in de dagen van het beleg van Antwerpen, een droeve uittocht van mannen, vrouwen en kinderen, die haast bezweken onder den last van dekens en kussens, hen in allerijl door moeder toegeduwd, vrouwen en mannen, het vee met zich meevoerend of voortduwend op handkarren het dierbaarste van het huisraad, dat zij in der haast bij familie of kennissen, die door hun hooger gelegen woning veilig voor het water waren, te bergen zochten.

Maar waarom in woorden het geleden leed verder geïllustreerd?

Het ligt niet op onzen weg, hier nog eens weer in woorden het vreeselijke van den ramp te gaan weergeven, nog eens weer te gaan vertellen, van al het leed, dat geleden werd of van de hulpvaardigheid, die ook nu weer werd betoond.

Als geïllustreerd weekblad vervullen wij allereerst onze voornaamste plicht, door in beeld te geven, wat de pers van den ramp in woorden bracht.

In dit nummer, dat in een extra uitgave verschijnt, vinden onze lezers dan ook den toestand, zooals deze in de verschillende door den watersnood geteisterde streken thans is, in beeld gebracht, terwijl het op deze pagina gereproduceerde kaartje, waarop wij de twee plaatsen, waar de doorbraak van de dijken het grootst was, met een teeken merkten, hen zeker van dienst zal zijn bij het opzoeken der in de onderschriften genoemde plaatsen.

HET VERDRONKEN VEE.
Een der vele verdronken schapen wordt op een kruiwagen weggevoerd.